

Сравнявайки трите варианта, проследявам усложняването на замисъла, проследявам сплитането и накъсването на асоциативните посоки, стълкновяването на натрапвани от репродуктори парчета идеологии и късовете от разпилявани и събирани спомени за живота на обикновено-то работническо семейство. Трябва да помниш стихотворението на Биньо Иванов от първата му стихосбирка „До другата трева“ (1973), чийто мотив „узрява гроба на баща ми“ така ни порази навремето, за да разбереш и епизода в поемата със завръщането.

Въобще това не е единственият елемент на литературност в творбата. Но това е литературност, подложена драстично на изпитание чрез жесток сблъсък.

И дори „идеалният“ епизод с любовния спомен ни звучи с ирония, уравновесена от битовата атмосфера на късната среща с някогашната съученичка.

Поемата на Биньо Иванов „Гостуване в родната ми фабрика за хартия“, където намираме спомена за снимането на биографическия филм за Вапцаров „Песен за човека“, повествува и за силното неудобство да се самоназоваваш ПОЕТ на фона на толкова кряскащи и фалшивеещи стихотворци. Едно неудобство, което и самият Вапцаров е изпитвал непрекъснато.